

Keszthelyi György

FUTÓÁROK

Csukott ablakhoz csapódik
légy, madár, pufók kerub,
lezuhanak – a sarki padon
okádék nyoma, ezek a pacák
jelzik, hogy bukásra állunk,
szakad és reped a hang, a mozdulat,
a szomszéd utcából unottan
caplat valaki megint a bolt felé,
gumipapucsban caplat, látod,
te meg leckéztetsz, ne igyál,
jó kis paródia, oltalmazd
inkább a sirályok udvarát,
fészkeket a szürke kéményeken,
vagy nézz körül, hány józan
virtuóz talpán pukkan a hólyag,
hány óra sántít a tornyokon.

Összefutottunk, az ütközés
erejétől megbolondultam,
magával sodort a huzat,
belém fogtál, megbirkózom veled,
súlyos tartalmunk érthetetlen
visítás, mint a párzó szamaraké,
belőlem egy gyermekkor üvölt,
arcomra karmolva harcom,
mint tiltott jel, könyv, üzenet.
Marhavagonok, talpfák között
kölcsonbe adtad a tested,
homlokom futóárkában
aszalódsz – kinyújt az aszfalt,
fortyog a lég is, görbül a szája,

szurokfekete talpnyomokkal
reklámozzuk az import cipőt.

MAGAMRA BÍZTALAK

Megloptam magam – merre mész?
Lapít a félsz a szavak mögött,
lakatot reá! – így ordítottam.
Várnak a falak, emészt a mész,
sötétzöld mocsárrá alázottan
tisztulok feddhetetlenné.

Ziháló baka-mellkasomon
varratok, Isten asztalán
az óra – mozdulatlan szemmel
gyűrött öltönyöm rád akasztom,
szívverésed a fogasom.

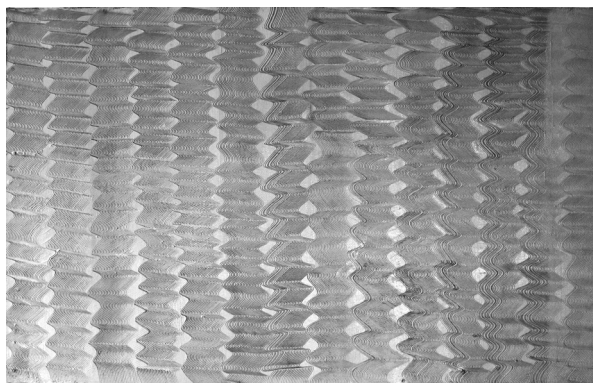
Címlapot látok – a nagyok
röpködő csillámporait
lenyelem, ma is ott vagyok,
ahol legsötétebb a hang,
ahol némák a harangok
és éhesen tátognak a halak.

Tolvajként magamra bíztalak,
lefokoztalak, van ugyan rangod,
amit a szülészetem kaptál
végül, mert elfogadtad magad,
de a hajtúd, a mankód én vagyok.

AZ ARC CSONTJAI MÖGÖTT

Az arc csontjai mögött falvak,
fehér és kék falak nőnek, nádfedelek,
rakoncátlan ösvények vonala,
akár a sikló művészi mozdulatai,
tekerőznek a lábujjak nyomai között,
majd rendre magunkra hagynak,
elfelejtenek, örökbe adnak.
A gyámkodást is tanulni kell,
bőrödbe égnek a türelem nyomai.

A fakerítésből kis kapu nyílik,
lépj csak be, légy gondviselőm,
késélen jártam, ingereket loptam
az előzményekből és a hátterekből,
anyagtalan koponyák széfjéből raboltam.
A hús éhsége, telhetetlensége
vezet a szemüregek barlangnyílásáig,
végtagok hófehér sztalagmitjai
ütnek majd lovaggá, avatnak mesterré.

Cím nélkül, 2024

(127 x 80 cm, tojástempera, olajfesték fatáblán)